

Også spørgsmål om kongerigets symboler – der er fælles for hele riget – hører under rigsmyndighederne uden mulighed for at overlade kompetence til Grønlands Selvstyre. Det må derfor anses for et anliggende for rigsmyndighederne at varetage regeludstedelse og administration med hensyn til anvendelse af det danske flag og rigsvåben mv. i Grønland.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.6.3 nedenfor vedrørende en række spørgsmål om regulering af forhold, der vedrører rigsmyndighederne i Grønland og deres ansatte.

4.5.2. Statsborgerskab

Sagsområdet statsborgerskab kan ikke inden for grundlovens rammer overlades til Grønlands Selvstyre.

Under sagsområdet statsborgerskab hører spørgsmål om opnåelse eller fratagelse af dansk indfødsret. Besiddelse af dansk indfødsret har en række retsvirkninger, der gælder overalt i kongeriget, herunder f.eks. valget til Folketinget.

Det retlige grundlag for meddelelse af dansk indfødsret er grundlovens § 44, hvorefter ingen udlænding kan få dansk indfødsret uden ved lov. Denne bestemmelse indebærer, at alene Folketinget og regeringen i forening har kompetence til at meddele dansk indfødsret.

Dansk indfødsret meddeles derfor som hovedregel gennem vedtagelse af lovforslag i Folketinget, hvorpå ansøgere om dansk indfødsret er optaget med navns nævnelse (dansk indfødsret ved naturalisation). Folketinget har endvidere i indfødsretsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 422 af 7. juni 2004 fastsat regler, hvorefter udlændinge i visse nærmere angivne tilfælde kan opnå dansk indfødsret uden Folketingets mellemkomst i de konkrete sager.

4.5.3. Højesteret

Lovforslaget indebærer, at Grønlands Selvstyre kan overtage retsplejen, herunder oprettelse af domstole, jf. ovenfor under pkt. 4.4.9.

Grønland kan imidlertid ikke inden for grundlovens rammer overtage sagsområdet Højesteret. Grundloven indeholder en forudsætning om, at riget har én fælles, øverste domstol (Højesteret), og der kan derfor ikke inden for rigets rammer oprettes flere sideordnede øverste domstole.

Det kan således ikke overlades til Grønlands Selvstyre at udøve beføjelser, der angår Højesterets organisation m.v., herunder at udforme processuelle regler for grønlandske sager, der føres i Højesteret, eller regler om, hvilke sager der kan indbringes for Højesteret.

Grønlands Selvstyre vil som følge heraf heller ikke have kompetence med hensyn til, hvilke grønlandske advokater der har møderet for Højesteret.

Det vil heller ikke kunne overlades til Grønlands Selvstyre at regulere en række spørgsmål med tilknytning til Højesterets virksomhed. Det vil således f.eks. ikke kunne overlades til selvstyret at træffe beslutning om, at der skal ske genoptagelse af en sag, hvori Højesteret har afsagt dom.

For så vidt angår betydningen af, at Højesteret er rigets øverste domstol, henvises endvidere til pkt. 4.6.1. nedenfor.

4.5.4. Udenrigs-, forsvars- og sikkerhedspolitik

De udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitiske beføjelser er efter grundlovens § 19 tillagt regeringen. Efter regeringens opfattelse kan disse beføjelser ikke overlades til Grønlands Selvstyre.

Den nævnte bestemmelse i grundlovens § 19 fastslår bl.a., at »Kongen (regeringen) handler på rigets vegne i mellemfolkelige anliggender«. Udenrigspolitik hører efter lov om Udenrigstjenesten under Udenrigsministeriet. I praksis varetager en række ressortministerier dog i vidt omfang udenrigspolitiske opgaver inden for hver deres område. Udenrigsministeriet fungerer i sådanne tilfælde som koordinerende myndighed, jf. f.eks. Statsministeriets cirkulære nr. 15 af 20. januar 1977 om indgåelse af internationale forvaltningsoverenskomster.

Uden at det er muligt udtømmende at angive de handlinger, der er omfattet af bestemmelsen i § 19, kan nævnes, at den udenrigspolitiske kompetence bl.a. omfatter indgåelse af internationale traktater og konventioner samt forhandlinger om sådanne aftaler, udsendelse og modtagelse af diplomater, anerkendelse af nye stater og regeringer, kontakt til udenlandske myndigheder i udenrigspolitiske sager, udnævnelse af repræsentanter til internationale konferencer mv. samt udfærdigelse af instruktioner til sådanne repræsentanter samt beslutninger om anvendelse af militære magtmidler og om kongerigets territorium.

I en række tilfælde er også beføjelser uden for bestemmelsen i § 19 omfattet af sagsområderne udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik. Det gælder eksempelvis de områder, der er reguleret i lov af 5. marts 1954 om Det Udenrigspolitiske Nævn, lov af 13. april 1983 om Udenrigstjenesten, lov af 10. juni 1971 med senere ændringer om internationalt udviklingsamarbejde, lov af 8. marts 1972 om konsulære forbindelser, lov af 18. juni 1968 om diplomatiske forbindelser, lov af 30. november 1983 om rettigheder og immuniteter for internationale organisationer m.v., samt lov